

Era en un dels primers dies de setembre. Un jorn encara força calorós, amb un sol esplèndid, que convidava més al bany que no pas a retornar a la feina. Les vacances ja s'havien acabat i, ara, calia assistir a l'institut i a les classes... Com que era nou, en aquell centre, encara no coneixia ningú.

Aquell matí es presentaven els horaris i els professors. M'havia fet el propòsit de concentrar-me en els estudis i treure les millors notes possibles, en aquell segon curs de batxillerat. Pensava en la selectivitat i que necessitava tenir una bona mitjana, perquè volia estudiar medicina... Sempre havia somiat que, passats uns anys, podria exercir aquesta admirada professió. Mentre encara estava pensant en aquestes cabòries, una alumna que havia arribat tard, es va asseure a la taula del meu costat. Em va demanar si tenia l'horari de les assignatures i si li podia deixar. Vaig dir-li que sí, naturalment.

La noia era molt bonica, tenia uns ulls negres, més brillants que l'antracita, encisadors. La seva cabellera rinxolada, llarga i sedosa, reposava suaument sobre la gràcil espatlla... Acabada la classe, vaig veure que era tan alta com jo, amb un cos de formes perfectes, dins d'uns texans molt ajustats. La seva veu, melodiosa i harmònica, quan va pronunciar el meu nom, em va sonar a música celestial. Es deia Júlia!

Aquell primer trimestre vaig haver de fer grans esforços, per poder concentrar-me. Estava tan enamorat d'ella que no podia pensar en altra cosa. La Júlia era molt estudiosa i ens ajudàvem sempre que podíem. Si volia ser metge, algun dia, no em podia desviar del meu camí. Ens vàrem fer molt amics, però, quan ella em mirava amb aquells ulls, jo em fonia per dins! Aquella situació cada dia em resultava més incòmoda. Vaig marcar-me un plaç. Seria abans de les vacances de Nadal...

Aquell dia, 22 de desembre, donaven les notes trimestrals. Les meves eren força bones, però les de la Júlia encara eren millors... Per celebrar-ho, vaig convidar-la a prendre alguna cosa. Va ser allí, en un racó d'aquell bar, amb molt pocs clients, on, mirant-la fixament als ulls vaig dir-li: t'estimo Júlia! Què dius? Ella va respondre: jo també, Joan... Els seus llavis eren més dolços que la mel silvestre! Ah, ja no me'n recordava, vaig dir-li, avui faig divuit anys!

